

זי:

מי שאמר פרק שלישי נזיר

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

א"א מ"י פ"ו מכלות
נזירות הלכה פ"ו
ופ"ה שם כל י"ט וע"פ
כ"מ:
ב"ב מ"י פ"ו שם הלכה
ט:

פ"ה הרא"ש

טמא עצמו: ופרע עליו
המעיבה: כמו ופרע ראש
האשה: שנלחץ מתחתיו
השחור: ימי מעיבת השירה
וא"ל ט"ז לומר כגון
שנכנס לבית הקברות שנגזר
החור בו לצאת: דאמרין
כשבוטות כ' גמירי שהיה
(בבאלים) (באונס) הוא
דגמירי: קרבן טומאה הוא
דלא מיידי: אבל גלוחי
מגלה: מרלא קמי אנו
מגלה דהו רבותא ט"ז:
מה טעם קאמר: כלומר
כיון דהוא אינו מביא
טומאה מכליל ידענא
דאנו מגלה דהא ברא
תליא: תנא ד' וכל ט"ז:
כל דבר שחלו כשהיה ד'
דחיינו תגלחת קרבן: אין
לי אלא ימי טומאה: ט"ז
טומאת מת שאין עולין לו
מן המזון דכתיב והמים
הראשונים יפלו וביש
שאין ימי טומאה עולים:
י"ח חלוטין כגון: אם נחלט
בצערות בימי נזירותו:
י"ח חלוטין מגלה ומביא
קרבן לצרעתו: תאמר בימי
חלוטין שאין מבטל בהם
את הקדשים: והא ליכא
למידי: ונפח נפח יפלו
בגמירי אב שהיה סודר
קדומים: דהא אפרין
לקמן פ"ג מ"י ט"ז וד'
(ו) (וטמא ראש) נזיר
טומאה סתרת ואין תגלחת
זאת: וה"ה נמי דאפרין
טומאת מת סותרת ואין
קדומים: דהא אפרין
טומאת צרעת סותרת:
ומיר ומה נזיר בקבר
שעורו ראוי לתגלחת
ידר כאי לא לתגלחת
טומאה: כלומר שגלח
לפ"ק ד' כדן נזיר שנשטא
בחסות שיש לו דין נזיר
נזיר לענין תגלחת כדן
נזיר: לא לתגלחת טהרה:
שעורו ראוי לתגלחת
נזיר שישלם נזיר טהרה
כיון אינו מגלה אפ"ה
וכן עולים ימי חלוטין
אין שער ראוי לתגלחת
דאנו טעון העברת שער
ודם שיתחיל למנות נזיר

(א) לקמן מה: (ב) לקמן פ"ה.
(ג) (שנכנס ד' י"ט) (ד) (פ"ה)
(ה) (מגדל) (ו) (א) (מגדל)
א

נוסחת הריב"ן

(א) וז"ל: (ב) המערה תפל
הקבר שהיה ט"ז: (ג) דמקם
בפרק: (ד) (כדי) לתלם בכ"י:
(ה) מ"ט א"ט ט"ז: (ו) קרבן
טומאה: (ז) וכל מלי טומאה
שער שער ט"ז: (ח) כיום
הוא ומהו מאותו היום
ואל"ן: (ט) ומכפר לו יחלול:
(י) (מה ימי טומאה) כי אין
עולין לו לתלם בכ"י ומכ"י
מה לשכח ימי טומאה אין
עולין לו שכן מבטל כן:
(כ) לתגלחת טומאה לפ"ק ו'
(ל) לפ"ק מ"י: (מ) תאמר:
(נ) ש"ס:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מה טעם
קאמר: מה טעם אנו
מביא: (ב) ד"ה אלא ימי
וכי' שהיה קרנותיו
ותכפר ויתחיל למנות:

גליון הש"ס

נ"ס א"י אלא ימי
טומאה: פ"ה לקמן דף ט'
פ"ה:

הגהות מר"ב

רנשבורג
(א) וז"ל: ד"ה אלא ימי
וא"ל לקי אכסיה וי' כ"ל:
(ב) ד"ה ימי טומאה שאין
עולין לו מן המזון ימי'
דכתיב והמים הראשונים
יפלו וביש שאין: מלה
שאינן נמחק וי"ב שמתן
אחת כ"ל: (ג) א"ר ימי
שאין זקוק לגלח כיון
מוחלט ואין נשכח מלה
נשכח נמחק וי"ב שזה
כ"ל: (ד) ר"ה אף ימי
חלוטין שכן ימי טומאה
דאין: מלה דאין נמחק וי"ב
מה ימי טומאה אין כ"ל:

הגהות הרמב"ם

1. מביא כשהיה ט"ז נמחק
י"ב משהיה כשהיה מעליו
המערה: 2. מביא שאלה
י"ב נמחק וי"ב שגזר:
3. י"ב וכשימנה: 4. י"ב
וא"ל: 5. י"ב ואין למנות:

אלא כגון שנכנס בשירה תיבה וטמא. מחילת כניסתו במקום
טמא כהיתר ולא לקי אכסיה א' (אלא) כי מתיר בזה שילא
בשירה וכו' פרע לו עליו המעיבה מספקא ליה דלמא (לא) כני
שהיה או דלמא ל"ש דכל היכא דאירעה טומאה הסם כני שהיה:

אלא כגון שנכנס בשירה תיבה ומגדל ובא
חבירו ופרע מעליו מעיבה כי גמירין שהיה
בבית המקדש אבל אבראי לא או דלמא
"לא שגא תיקו בעי רב אשי נזיר והוא בבית
הקברות טעון גילוח או לא כי בעי תגלחת
טהור שנשטא דקא מטמא לנזירותיה אבל
טמא שנזיר לא או דלמא לא שגא ת"ש מי
שנזיר והוא בבית הקברות אפילו היה שם
שלישים יום אינו עולה לו מן המזון ואינו
מביא קרבן טומאה קרבן טומאה הוא דלא
מיידי אבל גלוחי בעי מה טעם קאמר מה
טעם אינו מביא קרבן טומאה משום דלא
בעי גלוחי ת"ש "אין בין טמא שנזיר לנזיר
טהור שנשטא אלא טמא שנזיר שביעי שלו
עולה לו מן המזון ונזיר טהור שנשטא אין
שביעי שלו עולה לו מן המזון מאי לאו הא
לתגלחת זה וזה שוין לא הא למלקות זה וזה
שוין אבל תגלחת מאי זה מגלח זה אינו
מגלח ליתנייה תנא שביעי שלו וכל מידי
ת"ש "אין לי אלא ימי טומאתו שאין עולין
לו מן המזון ימי חלוטיו מנין ודין הוא מה
ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן אף ימי
חלוטיו מגלח ומביא קרבן ומה ימי טומאתו
אין עולין לו מן המזון "אף ימי חלוטיו אין
עולין לו מן המזון לא אם אמרת בימי
טומאתו שכן מבטל בהן את הקדומין לפיכך
אין עולין לו מן המזון תאמר בימי חלוטיו
שאין מבטל את הקדומין לפיכך עולין לו
מן המזון אמרת ומה נזיר בקבר ששערו
ראוי לתגלחת אין עולין לו מן המזון ימי
חלוטיו שאין ראוי לתגלחת לא כ"ש שאין
עולין לו מן המזון מאי לאו תגלחת טומאה
לא תגלחת טהרה הכי נמי מסתברא
דא

את בגדיו וגלח את כל שערו (ויקרא יד) וכתיב (שם) וציוס השמיני יקח שני
כששים וגו' אין עולין לו: שכן מבטל כגון אם הקדומין. דכתיב והמים
הראשונים יפלו: תאמר בימי חלוטיו שאין מבטל כגון אם הקדומין.
כגון נזירות מרובה דלעקמן בפרק כהן גדול ומיר (דף ט'): מנן לה
והואיל ואינו מבטל את הקדומין יכו עולים לו ימי חלוטיו מן המזון:
אמרם ומה נזיר בקבר. מיר והוא בבית הקברות ששערו ראוי כו':
מאי לאו פגולת דטומאה. דכיון שהיה נזיר וטמא וטמא וטמא וטמא וטמא
דטעון גילוח והכי משמע מה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת כו' ו'
אין עולין לו מן המזון ימי חלוטיו שאין שער ראוי לתגלחת טומאה
אלא לתגלחת צרעת לא כל שכן דאין עולה לו: לא פגולת דטהרה.
שם לא נכנס לקבר א"כ נכנס לקבר ונזיר ונזיר ונזיר ונזיר ונזיר ונזיר ונזיר
שהוא טעון גילוח לטוף שלשים דכ"י משמע ששער ראוי לתגלחת
טהרה שאין מגלה תגלחת טומאה אלא תגלחת לטוף לו מירי (א) אבל
בימי חלוטיו "אינו מגלה תגלחת טהרה אלא תגלחת צרעת לטוף לו:
דאי

עומד להתגלח לבי יסלים מזירות דטהרה שהרי אינו מגלה כשביעי
שהרי זקוק לגלח לכשימנע מנזירותו לא כל שכן שאין עולין לו:
ימי

כשיתקרב וקדש ראשו כיום ההוא שיתחיל מנין מזירות טהרה: ימי
חלוטיו. שישב מחוץ למחנה והחליטו ומנה מקלע מזירות שקבל עליו
קודם שנזכר וסוד נרפא ויגלה לזרעמו מנין שיחזור למנות להשלים
מזירות למנין שמה קודם צרעת וימים שבימי חלוטיו לא יעלו לו מן
המזון מזירות אבל ימי הקבר דודאי עולין לו לפי שאין זקוק לגלח
כמו מוחלט ואין (נמשך) ימי טומאה כמו מוחלט: הנה"א א"ה ימי
חלוטיו. שוין ימי טומאתו ד' דאין עולין לנזירות ה"ג ימי חלוטיו
אין עולין לו לנזירותו: לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בו
את הדינים הקדומים. דכתיב והמים הראשונים יפלו וביש וא"ל והיא
גופא מלך כה"ל דינא דמי חלוטיו יכטלו הקדומים וי"ל דאיכא מיעוטא
לקמן כ"פ שלשה מינין (דף מד). על טומאתו סותר ואינו סותר על
תגלחת הכי נמי ימנעו וימנע דאין קומר על החלטו: נזיר בקבר
ששערו ראוי לתגלחת ולכן לא דמי (לנזיר) לא כל שכן שאין
עולין לו מן המזון: מאי דאי תגלחת דטומאה (ואת תגלחת דטהרה).
והכי קאמר (ומה נזיר בקבר) ששערו ראוי לתגלחת דשער שעליו
אין עולין ימי חלוטיו שאין שער עומד להתגלח לנזירות טהרה

